

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	18XCdo/355/2016
Identifikačné číslo spisu:	8813203682
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8813203682.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s. r. o., so sídlom Politických väzňů č. 1272/21, Nové Město, Praha, Česká republika, IČO: 26 429 705, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: U. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., o uplatnenie pohľadávky zo zmenky, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11C/491/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. februára 2016, č. k. 7Co/334/2015-156, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júna 2015, č. k. 11C/491/2013-110 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca sa návrhom na uplatnenie pohľadávky domáhal zaplatenia istiny 624,-- eur a zmenkového úroku vo výške 0,25% denne tak, ako bol rozpísaný v návrhu. Žiadal priznať aj úrok vo výške 6% tak, ako bol rozpísaný v návrhu a zmenkovú odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy, čo predstavuje sumu 2,08 eur. Svoj nárok odôvodnil tým, že je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 22. januára 2009 na zmenkovú sumu 624,-- eur, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25% denne od 31. júla 2009. V texte zmenky bol uvedený záväzok žalovaného zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkovému veriteľovi. Výkonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobcom predložená zmenka zabezpečovala hlavný záväzkový vzťah, ktorým bola zmluva o úvere uzavretá medzi žalovaným ako dlžníkom a spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, ako veriteľom dňa 22. januára 2009. Zmluvu o úvere uzatváral žalovaný ako občan - fyzická osoba, pričom táto zmluva bola uzatváraná na formulári veriteľa, mala predtlačný text a do zmluvy sa dopisovali len údaje, ktoré vzhľadom na charakter nemohli byť vopred dané, a to osobné údaje dlžníka, výška poskytnutého úveru, výška poplatku a spôsob splatnosti. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, dohoda o vyplnení zmenky a mediačná dohoda. Vzniknutý právny vzťah považoval súd prvej inštancie za vzťah spotrebiteľský a na tento vzťah boli aplikované ustanovenia spotrebiteľského práva. Povaha tohto

právneho vzťahu sa nezmenila ani postúpením zmenky. Hoci žalovaný v konaní vyslovne nenamietal neplatnosť zmenky, jej platnosť podrobil súd prvej inštancie skúmaniu, nakoľko princíp, podľa ktorého právo patrí bdelym v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Poukázal na ust. § 53 ods. 4 OZ, ktoré demonštratívne určuje, čo je možné vyhodnotiť ako neprijateľné zmluvné podmienky. Čo sa týka prípustnosti zmenky v spotrebiteľskom vzťahu, demonštratívny výpočet nekalých podmienok uvedených Občianskym zákonníkom je potrebné doplniť ustanovením § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, podľa ktorého v súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom. Aby veriteľ mohol prijať zmenku od spotrebiteľa, musia byť naraz splnené dve podmienky, a to, že ide o zabezpečovaciu zmenku a že zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Tieto podmienky splnené neboli. Istina poskytnutého úveru bola 200,-- eur, pričom zmenka bola vystavená na sumu 624,-- eur. Teda zmenková suma predstavuje až 312% z istiny úveru. Zmluvné dojednanie dohody o vyplnení zmenky preto považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa a sleduje cieľ obísť právne predpisy, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie.

2. Rozsudkom z 25. februára 2016, sp. zn. 7Co/334/2015, Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd“) pripustil späťvzatie žaloby v časti zmenkového úroku v rozsahu nad 0,06 % denne, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil, čo do zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, spochybňujúcou postup súdu pri vykonávaní dôkazov. Za správne nepovažoval ani tvrdenie, podľa ktorého pri rozhodovaní o uplatnenom nároku sa malo vychádzať jedine z predloženej zmenky, predstavujúcej samostatný abstraktný záväzok neakcesorickej povahy. Mal za to, že vystavením zmenky v rozsahu nad zákonom povolený limit, vzhľadom na povahu tohto cenného papiera, si žalovaný ako spotrebiteľ, bez akýchkoľvek pochybností zhoršil svoje zmluvné postavenie. Dojednanie o zmenke, nezohľadňujúce právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, odporuje ustanoveniu § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a preto je absolútne neplatné podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Ako právne bezvýznamnú považoval odvolací súd aj námietku žalobcu, podľa ktorej sa vo veci nevydalo žiadne rozhodnutie o nariadení pojednávania a ani sa takéto rozhodnutie nedoručovalo stranám. Nakoľko žalobca v priebehu odvolacieho konania vzal žalobu späť v časti zmenkového úroku v rozsahu nad 0,06 % denne, bolo potrebné v tejto časti pripustiť späťvzatie žaloby, rozsudok čiastočne zrušiť a konanie zastaviť. O náhrade trov konania rozhodil podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku, v časti ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolateľ poukázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Podľa dovolateľa dôvody uvedené v rozhodnutiach odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie ignorujú základné výkladové pravidlá zmenkového práva a tam, kde je nadobúdateľ zmenky chránený pred námietkami dlžníka, súd sám uplatňuje okolnosti brániace priznaniu práva zo zmenky, hoci nie sú preto splnené elementárne podmienky hmotného práva. Tým sa rozsudky stávajú plne nezrozumiteľnými a vyslovne účelovými. Za zásadný nedostatok celého konania považoval dovolateľ konštatáciu odvolacieho súdu, že zmenka vystavená v rozpore s právnym predpisom predstavuje neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Procesne neprípustným je aj uvedenie dôvodu, pre ktorý sa nepripúšťa použitie § 17 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb., ktorým je podľa súdu údajná dôkazná povinnosť na strane

dlžníka v konaní o náhradu škody voči veriteľovi, ktoré dlžník začne po úhrade zmenky indosatárovi, preukázať, že indosatár konal vedome na škodu dlžníka. Súčasne, okolnosť, že zmenka bola vystavená pri porušení ustanovení obmedzujúcich jej vystavenie (prekročením maximálnej prípustnej sumy), nemôže založiť neplatnosť zmenky podľa § 39 OZ, nielen z toho dôvodu, že zmenka nie je právny úkon, ale z toho dôvodu, že práve táto okolnosť zakladá spomenuté právo na náhradu škody voči veriteľovi, ktorý si nechal od dlžníka takú zmenku vystaviť, ak neskôr bola uplatnená indosatórom voči dlžníkovi a dlžníkovi tým bola spôsobená škoda (ale bez akéhokoľvek zavinenia indosatára). Porušenie povinnosti veriteľa nenechať použiť zmenku na zabezpečenie svojho kauzálného vzťahu s dlžníkom nad určitú sumu zmenkou vedie však iba k relatívnej námietke in personam, pretože toto porušenie nemá in rem následky, nemá žiaden účinok na platnosť zmenky a je iba relatívnou námietkou voči veriteľovi. Všetky tri úvahy odvolacieho súdu nie sú konzistentné s ustanoveniami platného práva, sú prejavom zmätočného výkladu. Poukázal na čl. 10 smernice rady č. 87/102/EHS z 22. 12. 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, ktoré zakotvovalo, že je potrebné chrániť vhodne dlžníkov pred použitím zmenky ako zabezpečovacieho prostriedku v spojitosti s úverovou zmluvou medzi veriteľom a dlžníkom - spotrebiteľom. Spôsob, ktorým je táto ochrana zavedená v Nemecku, Rakúsku, Českej republike a Slovenskej republike, rieši túto situáciu zákazom veriteľovi nechať si vystaviť dlžníkom zmenku na zabezpečenie jeho pohľadávky s následkom, že dlžník si voči takémuto veriteľovi môže uplatniť nárok na náhradu škody a súčasne, ak by išlo o indosovanú zmenku, môže takúto námietku osobného charakteru, spočívajúcu v tom, že veriteľ mal zákaz použiť zmenku, vzniesť aj voči indosatárovi, avšak len za predpokladu, že by boli splnené podmienky podľa § 17 čl. I zákona zmenkového a šekového. Poukázal na rakúsku úpravu ochrany spotrebiteľa pri zmenkových vzťahoch, ako aj rozsudok Oberster Gerichtshof sp. zn. 1Ob602/87 z 10. júna 1987. Ďalej uviedol, že možnosť zmenkového zabezpečenia sumy len do výšky 30 % nie je dôvodom na neplatnosť zmenky, ak suma v nej uvedená presahuje túto sumu. Uvedené je možné považovať len za relatívnu námietku zmenkového zákazu. Zmenka, ktorá je predmetom tohto konania, spĺňa všetky náležitosti zmenky predpokladané zákonom, a preto nemôže byť neplatnou z dôvodu, že by obsahom alebo účelom odporovala zákonu. Ako dôkaz toho, že zmenka vystavená a prijatá veriteľom v spotrebiteľskom vzťahu pri porušení zákazu zaviazat' dlžníka vystavením takejto zmenky je iba skutočnosť, ktorú musí namietat' dlžník, je dôvodová správa k nemeckému návrhu zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 1991 a slovenská úprava túto úpravu prevzala. Ďalej uviedol, že skúmaním kauzy ex offio by dochádzalo k narúšaniu pilierov, na ktorých stojí zmenkové právo a Dohovor o jednotnom zmenkovom práve, čím dochádza k budovaniu nedôvery voči zmenke ako cennému papieru. Pokiaľ sa súd prvej inštancie odvolával na rozhodnutie nemeckého Bundesgerichtshofu z 25. februára 1965, podľa ktorého došlo k prelomeniu zásady zmenky ako abstraktného cenného papiera vo vzťahu k spotrebiteľovi, toto tvrdenie nie je pravdivé, pretože nemecký najvyšší súd v tomto rozhodnutí nerozhodoval o spotrebiteľovi, ale v prípade, keď indosatár bol zúčastnený v tesnej spolupráci na obchodných vzťahoch medzi indosantom a zmenkovým dlžníkom a označil dovoľávanie sa ochrany nadobúdateľa zmenky v takom prípade za zneužitie výkonu práva. Rovnako v rozsudku sp. zn. C-419/2011 sa Súdny dvor EÚ nezaoberal postavením žalovaného ako spotrebiteľa, pretože žalovaným bol zmenkový ručiteľ, ktorý nebol spotrebiteľ. Uviedol, že v prípade už vyplnenej zmenky ide súčasne o úplnú zmenku a upustenie od sledovania podozrivých momentov nezakladá hrubú nedbanlivosť, ak indosatár nevedel alebo vedieť nemusel, že ide o blankozmenku. Na rozdiel od toho, keďže už ide o vyplnenú zmenku, na osobné námietky, najmä kauzálne, sa použije § 17 čl. I zákona zmenkového a šekového, a to iba vtedy, ak indosatár konal vedome na škodu dlžníka, t. j. bol zlomyseľný v otázke možného spôsobenia škody dlžníkovi uplatnením zmenky. Odvolací súd nijako túto zlomyseľnosť nepreukázal, že by indosatár pri nadobudnutí zmenky poznal námietky dlžníka voči pôvodnému zmenkovému veriteľovi.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas a riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

6. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, (t. j. za účinnosti O. s. p.) dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

9. Podľa § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné je aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3) O. s. p.

10. Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. vyvodiť nemožno.

11. Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu [s výnimkou rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní (§ 237 ods. 2 O. s. p.)] bolo prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania bol aj prípad, keď bola účastníkovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovoľáva žalobca. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

12. Žalobca ako dôvod odňatia možnosti konať pred súdom uviedol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko jeho právne závery považuje za nesprávne. Dovolateľ v súvislosti s nepreskúmateľnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia poukázal na stanovisko najvyššieho súdu publikované pod R 2/2016.

13. Po preskúmaní dovolaním napadnutého rozsudku dovolací súd nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalobcovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával. Dovolací súd je toho názoru, že v danom prípade sa nejedná o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami, ktoré žalobca vzniesol v odvolaní a ktoré sa týkali procesného postupu upraveného Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, vzájomného vzťahu medzi Nariadením a Občianskym súdnym poriadkom ako vnútroštátnym procesným kódexom, oprávnenosťou postupu súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 120 ods. 1 posledná veta O. s. p. (t. j. vykonaním dôkazov, ktoré strany nenavrhl), ako aj skúmaním neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, záväzok z ktorej bol zabezpečený zmenkou. Z odôvodnenia je zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom

rozhodovaní riadil. Toto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Podstatný obsah dovolacích námietok žalobcu smeroval najmä k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím (prípadne aj prvoinštančným) súdom.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov predstavuje relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky, napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom ku dňu podania dovolania.

16. Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté niektorou z uvedených väd, dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O. s. p. prípustné nie je.

17. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.